

Sygn. akt I C 1724/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2017r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w I Wydziale Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Włodarek

Protokolant: sekr. sąd. Anna Dulas

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 października 2017r.

sprawy z powództwa **I. B. (PESEL (...))**

przeciwko pozwanemu **(...) S.A. z/s w S. (KRS (...))**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. z/s w S. na rzecz powódki I. B. kwotę 6.004,50zł (sześć tysięcy cztery złote 50/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości nie przekraczającej w stosunku rocznym odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi:

- od kwoty 4.319,92zł (cztery tysiące trzysta dziewiętnaście złotych 92/100) od dnia 22 marca 2016r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.684,58zł (jeden tysiąc sześćset osiemdziesiąt cztery złote 58/100) od dnia 26 lipca 2017r. do dnia zapłaty,

2. oddala powództwo w pozostałej części,

3. nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. z/s w S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kaliszu tytułem części nieuiszczonych wydatków kwotę 1.605,35zł (jeden tysiąc sześćset pięć złotych 35/100),

4. zasądza od pozwanego (...) S.A. z/s w S. na rzecz powódki I. B. kwotę 3.218,00zł (trzy tysiące dwieście osiemnaście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400,00zł (dwa tysiące czterysta złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 1724/16

UZASADNIENIE

W dniu 6 czerwca 2016r. powódka I. B. skierowała do tut. Sądu żądanie zasądzenia od pozwanego (...) S.A. z/s w S. kwoty 4.319,92zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 22 marca 2016r. do dnia zapłaty, a ponadto żądanie zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, iż w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 20 lutego 2016r. uległ uszkodzeniu stanowiący jej własność pojazd m-ki R. (...) o nr rej. (...), że sprawcą wypadku komunikacyjnego był inny kierujący samochodem osobowym uczestnik ruchu, a w wyniku przeprowadzonego przez pozwanego zakładu ubezpieczeń postępowania szkodowego w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej Ubezpieczyciela sprawcy szkody z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w związku z ruchem tych pojazdów bezpodstawnie i niezasadnie odmówiono wypłaty jej odszkodowania.

W odpowiedzi na pozew z dnia 4 lipca 2016r. pozwany (...) S.A. z/s w S. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu pozwany podniósł zarzut braku odpowiedzialności odszkodowawczej i zarzut niewłaściwości miejscowej sądu, a także zakwestionował wysokość dochodzonego odszkodowania.

W dniu 26 lipca 2017r. powódka rozszerzyła żądanie odszkodowawcze do kwoty 6.004,50zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 22 marca 2016r. do dnia zapłaty.

Pozwany podtrzymał stanowisko o oddaleniu powództwa w całości, w tym w zakresie zmiany jakościowej powództwa.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 20 lutego 2016r. w K. na ul. (...) doszło do zderzenia się samochodu m-ki R. (...) o nr rej. (...) kierowanego przez P. B. z samochodem m-ki M. (...) o nr rej. (...) kierowanym przez D. W..

Stan niebezpieczeństwa w ruchu i zaistnienie wypadku komunikacyjnego spowodował poruszający się pojazdem m-ki M. (...) o nr rej. (...) D. W., a jego zachowanie pozostawało w związku przyczynowym z tym zdarzeniem drogowym. D. W. kierując samochodem m-ki M. (...) o nr rej. (...) przekroczył linię podwójną ciągłą w trakcie wykonywania manewru omijania stojących na ul. (...) pojazdów usytuowanych przed wyjazdem ze stacji paliw, po czym zderzył się z pojazdem m-ki R. (...) nr rej. (...), który wykonywał manewr skrętu w lewo wyjeżdżając ze stacji paliw powodując powstanie uszkodzeń w pojeździe powódki.

D. W. swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję wykroczenia z art. 86 § 1 kw.

Pojazd powódki po zdarzeniu nie nadawał się do dalszego używania. Powódka dokonała najmu pojazdu zastępczego.

(wspólne oświadczenie o zdarzeniu drogowym k. 8, zeznania świadka P. B. k. 46-46v 00:04:46-00:27:14, zeznania świadka D. W. k. 47 00:28:03-0040:18, opinii biegłego k. 58-96, z dokumentów akt szkodowych płyta cd k. 33: zdjęcia, faktura, oświadczenie poszkodowanego, druk zgłoszenia szkody w pojeździe, oświadczenie dotyczące okoliczności zdarzenia drogowego)

Powódka dokonała zgłoszenia u pozwanego zaistnienia szkody w pojeździe w celu przeprowadzenia postępowania szkodowego w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej Ubezpieczyciela sprawcy szkody z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w związku z ruchem tych pojazdów. Postępowanie szkodowe zostało zarejestrowane pod sygn. akt (...).

W związku ze zgłoszeniem pozwany przeprowadził postępowanie szkodowe i decyzją z dnia 11 marca 2016r. nr (...) odmówił przyznania powódce odszkodowania, natomiast decyzją z dnia 16 marca 2016r. zwrócił powódce koszty najmu pojazdu zastępczego w wysokości 891,95zł.

(kosztorys naprawy k. 9-16, decyzja k. 17, 18, wezwanie do zwrotu wypłaconego świadczenia k. 19, odwołanie od decyzji k. 20-21, 23-24, stanowisko ubezpieczyciela k. 22, z dokumentów akt szkodowych płyta cd k. 33: decyzje)

Do wykonania naprawy pojazdu powódki konieczne były następujące części: zderzak p, uchwyt l zderzaka p, listwa l zderz prz, wsporn amort zderz p, zest moc zderzak prz, 2 p klamry mocujący, 4 p klamry mocujące, reflektor l, błotnik prz l, uchw d błotn prz l, uchw prz l błotnika p l, zest moc błotn prz l, 8 p sruba, klamry mocujące, 4 p nakrętka, sruba, nadkole prz l prz, skoru wn k ol p l t, poprzeczka prz g, wahacz poprz prz l d, zwrotnica prz l, amortyzator p l, piasta kola p l, zest tarcza ham prz, obud zacis ham prz l, wsporn ham p l, przewód ham el p l, felga p l, kołpak kola prz l, nadajn impuls abs pl, zest drzak l stab p, koncowka dr kier l.

Uszkodzenia opisanych powyżej elementów wyposażenia pojazdu nie powstały w wyniku zaistnienia innego zdarzenia drogowego i pozostawały w związku z przedmiotowym zdarzeniem objętym n/n postępowaniem.

W celu przywrócenia stanu poprzedniego w pojeździe prac naprawczych i wymiany wymagały: osłona dol silnika, zderzak prz, reflektor l, reflektory nastawa, błotnik prz l, wspornik błotnika przed l, poprzeczka prz g, poprzeczka prz, drążek/I kier, końcówka drążka kier l, koło jezdne p l, koło jezdne p p, opona prz l, klocki hamulcowe p p, zacisk hamulcowy osi prz l, zacisk hamulca prz, tarcza hamulcowa prz, wahacz poprzeczny l/p, amortyzator-kolumna, zwrotnica prz l, łożyska kola/piasta prz l, goleń sprężynowa prz l, wahacz poprz prz l, przewód hamulcowy p l, układ hamulcowy odpowietrzenie, geometria ustawienia kol prz i t, zbieżność kol przedn.

W pojeździe niezbędne było również wykonanie prac lakierniczych dotyczących: zderzak p, błotnik prz l.

Wartość części zamiennych niezbędnych do restytucji pojazdu do stanu sprzed zdarzenia bez uwzględnienia podatku Vat wynosi 8.499,45zł, koszt naprawy mechanicznej, przy uwzględnieniu, iż wartość jednej godziny pracy pracownika przedsiębiorstwa naprawczego wynosi 100,00zł oraz kosztów materiału bez uwzględnienia podatku Vat wynosi 980,00zł, natomiast koszt lakierowania, przy uwzględnieniu, iż wartość jednej godziny pracy pracownika przedsiębiorstwa naprawczego wynosi 100,00zł oraz kosztów materiału wynosi 1.053,63zł, co stanowi łączną kwotę bez uwzględnienia podatku Vat 10.533,08zł, natomiast z uwzględnieniem tej daniny publicznej wynosi 12.955,69zł.

Kwota 12.955,69zł stanowi rzeczywisty koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji drogowej z dnia 20 lutego 2016r.

Wartość rynkowa pojazdu w dniu 20 lutego 2016r. wynosiła kwotę 8.045,00zł, natomiast wartość uszkodzonego pojazdu w dniu 20 lutego 2016r. wynosiła kwotę 2.040,50zł.

Koszt likwidacji szkody w samochodzie R. (...) o nr rej. (...) przekracza wartość tego pojazdu w dniu powstania szkody.

Naprawa pojazdu była ekonomicznie nieuzasadniona – wystąpiła szkoda całkowita.

Różnica pomiędzy wartością pojazdu przed szkodą, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym określona na dzień 20 lutego 2016r. wynosi 6.004,50zł.

(opinia biegłego k. 58-96)

Sąd uznał za przydatną do ustalenia stanu faktycznego opinię sporządzoną przez biegłego z zakresu techniki samochodowej i wyceny wartości pojazdów albowiem jest ona pełna, jasna, zrozumiała, wyczerpująca i kompleksowa oraz wewnętrznie spójna. Biegły w opinii udzielił odpowiedzi na wszystkie postawione w tezie dowodowej pytania, sformułowania zawarte w treści opinii pozwalają na zrozumienie wyrażonych w nich ocen i poglądów oraz sposobu dochodzenia do nich, a ponadto biegły przedstawił metodę badawczą, materiał badawczy, na którym się oparł. Wnioski końcowe opinii są zwięzłe i precyzyjne, a ponadto wnioski opinii są logiczne i znajdują oparcie w przeprowadzonych przez biegłego badaniach i nie budzą zastrzeżeń, co do ich trafności w porównaniu z podanym w opinii materiałem badawczym.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Zgodnie z treścią art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2016.2060 – j.t.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia, natomiast na podstawie art. 36 ust. 1 zd. 1 cyt. ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach

odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Cytowany przepis jest wyrazem tendencji ustawodawcy, aby umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej stwarzała możliwie szeroki zakres ochrony ubezpieczeniowej zarówno ubezpieczonemu sprawcy szkody przed konsekwencjami osobistego ponoszenia odpowiedzialności cywilnej, jak i poszkodowanemu, przez zapewnienie mu pełnej kompensaty ze strony ubezpieczyciela szkody wyrządzonej przez ponoszącego odpowiedzialność cywilną sprawcę. W konsekwencji odpowiedzialność ubezpieczyciela determinowana jest odpowiedzialnością sprawcy wypadku – por. wyrok s. apel. w Poznaniu z dnia 4 lutego 2015r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1093/14, opubl. LEX nr 1681964, wyrok s. apel. w Gdańsku z dnia 4 grudnia 2014r. w sprawie o sygn. akt V ACa 673/14, opubl. LEX nr 1651861.

Świadczenie pieniężne, które wypłaca ubezpieczyciel w ramach odpowiedzialności przewidzianej przez cyt. powyżej przepisy, jest ustalane według reguł rządzących cywilnym prawem odszkodowawczym, a więc o rodzaju i wysokości świadczeń należnych od ubezpieczyciela decydują przepisy kodeksu cywilnego, zwłaszcza art. 361-363 kc, z tą jednak istotną różnicą, że w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wyłącznym sposobem naprawienia szkody jest odszkodowanie pieniężne – por. wyrok s.apel. w Łodzi z dnia 24 lipca 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 134/14, opubl. LEX nr 1498945

W cytowanych przepisach nie istnieją w żadnej mierze ograniczenia praw poszkodowanego do żądania ustalenia odszkodowania z uwzględnieniem cen części oryginalnych.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela w tym zakresie pogląd prawny zaprezentowany przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 12 kwietnia 2012r. w sprawie o sygn. akt III CZP 80/11, opubl. OSNC 2012/10/112 oraz w postanowieniu z dnia 20 czerwca 2012r. w sprawie o sygn. akt III CZP 85/11, opubl. OSNC 2013/3/37.

Pomiędzy szkodą a zdarzeniem zachodził normalny związek przyczynowy oceniany według przyjętego w art. 361 § 1 kc kryterium normalności następstw.

Sprawcą zdarzenia, który swoim bezprawnym zachowaniem wypełnił dyspozycję wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu w ruchu stypizowanego w treści art. 86 § 1 kw był inny kierujący pojazdem. Pomiędzy zachowaniem tego uczestnika ruchu a zaistnieniem wypadku komunikacyjnego i szkodą powódki zachodzi adekwatny związek przyczynowy.

Na tle art. 361 § 1 kc odnotowania wymaga, że na gruncie tego przepisu „obojętne jest, czy ma miejsce związek przyczynowy bezpośredni, czy pośredni oraz, czy jest to związek przyczynowy złożony, wieloczłonowy, z tym, że odpowiedzialność cywilną uzasadnia jedynie taki związek przyczynowy wieloczłonowy, w którym między poszczególnymi ogniwami zachodzi normalna zależność przyczynowa, a więc każde ogniwo tego związku podlega ocenie z punktu widzenia przyczynowości adekwatnej.

Norma zawarta w przepisie art. 361 § 1 kc opiera się na założeniach teorii adekwatnego związku przyczynowego, w wersji obiektywnej, zwanego też „normalnym związkiem przyczynowym” – por. wyrok s.apel. w Lublinie z dnia 20 maja 2015r. w sprawie o sygn. akt I ACa 968/14, opubl. LEX nr 1770850, wyrok s.apel. w Białymstoku z dnia 8 kwietnia 2015r. w sprawie o sygn. akt I ACa 959/14, opubl. LEX nr 1667508, wyrok s.apel. w Warszawie z dnia 4 listopada 2014r. w sprawie o sygn. akt VI ACa 68/14, opubl. LEX nr 1624064, wyrok s.apel. w Łodzi z dnia 28 października 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 824/14, opubl. LEX nr 1554766, wyrok s.apel. w Lublinie z dnia 13 lutego 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 785/13, opubl. LEX nr 1469375.

Obowiązkiem Ubezpieczyciela w ramach jego odpowiedzialności odszkodowawczej jest przywrócenie do stanu poprzedniego, co oznacza, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu jak przed zdarzeniem, co powoduje, że ubezpieczyciel, w ramach umowy o odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości. Przywrócenie stanu poprzedniego ma miejsce, jeżeli stan pojazdu po

naprawie pod każdym istotnym względem stanu technicznego, zdolności użytkowania, części składowych, trwałości, wyglądu estetycznego itd. odpowiada stanowi pojazdu przed uszkodzeniem.

Ubezpieczyciel zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu, a jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi, przy czym dokonanie potrąceń amortyzacyjnych, odpowiadających zużyciu samochodu i jego części przed uszkodzeniem jest nieuzasadnione.

Wydatki poniesione na części nowe, których użycie było niezbędne do osiągnięcia tego celu, składają się na koszt naprawienia szkody i nie mogą one obciążać poszkodowanego, lecz osobę odpowiedzialną za szkodę. W takiej sytuacji zakład ubezpieczeń powinien ustalić wysokość odszkodowania z uwzględnieniem cen części nowych, skoro bowiem chodzi o przywrócenie do stanu poprzedniego pojazdu jako całości, to nie ma co do zasady znaczenia, że w miejsce części starych wmontowano części nowe. W szczególności nie ma żadnych podstaw prawnych, aby zawsze odrębnie oceniać wartość części i jeżeli części stare były już w chwili wypadku częściowo zużyte, z tego powodu obniżyć należne odszkodowanie za przywrócenie do stanu poprzedniego całego pojazdu. Nie budzi bowiem wątpliwości, że oryginalność części wykorzystywanych do naprawy pojazdu stanowi istotny czynnik decydujący o tym, czy naprawa jest wystarczająca do przywrócenia jego do stanu poprzedniego. Jest oczywiste, że ich dobór może prowadzić do pogorszenia położenia poszkodowanego. W niektórych bowiem przypadkach istotną cechą decydującą o zupełności restytucji jest - obok jakości części - samo pochodzenie części od producenta pojazdu.

Konieczność wymiany uszkodzonej części stanowi niewątpliwie normalne następstwo działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (por. art. 361 § 1 kc), a jeżeli nie da się jej naprawić w taki sposób, aby przywrócić ją do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, musi zostać zastąpiona inną. Zastąpienie części starych nowymi, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonego pojazdu, jest uznawane za celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego. Odmienne stanowisko musiałoby prowadzić do pozbawionego podstaw prawnych wniosku, że ciężar przywrócenia do stanu poprzedniego rzeczy używanej spoczywa częściowo na poszkodowanym.

Wykładnia art. 361 § 2 kc i art. 363 § 2 kc prowadzi zatem do wniosku, że ubezpieczyciel, w ramach umowy o odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości, a ponadto nie daje również podstaw do obniżenia należnego poszkodowanemu odszkodowania o różnicę pomiędzy wartością części nowej a wartością części, która uległa uszkodzeniu, wyliczoną odrębnie dla każdej części. Brak bowiem podstaw, aby poszkodowany ponosił dodatkową stratę w postaci różnicy pomiędzy wartością części zamiennych, jaką miały one przed wypadkiem, a wartością części nowych, których zamontowanie w naprawionym pojeździe było celowe.

Konstatując należy stwierdzić, iż poszkodowanemu przysługuje pełne prawo do odszkodowania ustalonego według cen części oryginalnych pochodzących bezpośrednio od producenta pojazdu, niezależnie od wieku pojazdu, stanu jego wyeksploatowania i tego, że w obrocie dostępne są również tzw. części alternatywne - części zamienne nie będące częściami oryginalnymi albowiem dzięki naprawie dokonanej z wykorzystaniem części oryginalnych stan samochodu jest - pod względem technicznym, użytkowym, trwałości i estetyki - najbardziej zbliżony do jego stanu sprzed kolizji, co odpowiada zasadzie pełnego odszkodowania.

Zasada pełnego odszkodowania ma zapewnić całkowitą kompensatę doznanego uszczerbku, w granicach normalnego związku przyczynowego. Odstępstwo od tego i zastosowanie zasady *compensatio lucri cum damno* mogłoby mieć miejsce tylko wyjątkowo, gdyby zastosowanie nowych oryginalnych części w sposób istotny spowodowało wzrost wartości pojazdu uszkodzonego w stosunku do stanu sprzed wyrządzenia szkody, czego pozwany w ramach niniejszego postępowania nie wykazał. Z faktów powszechnie znanych wynika bowiem, że jeżeli pojazd był naprawiany w związku z wypadkiem, to jego cena ulega obniżeniu, nie ma więc znaczenia, iż zamontowano w nim elementy nowe.

Stratę określa się przez porównanie wartości pojazdu przed zdarzeniem wyrządzającym szkodę i po przywróceniu go do stanu poprzedniego.

Strata obejmuje również utratę wartości rynkowej pojazdu uszkodzonego w stosunku do pojazdu o takich samych parametrach nie noszącego cech ingerencji w jego strukturę.

Koszt naprawy uszkodzonego w wypadku komunikacyjnym pojazdu, nieprzewyższający jego wartości sprzed wypadku, nie jest nadmierny w rozumieniu art. 363 § 1 kc. Przyjmuje się bowiem, że nieopłacalność naprawy, będąca przesłanką wystąpienia tzw. szkody całkowitej, ma miejsce wówczas, gdy jej koszt przekracza wartość pojazdu sprzed wypadku. Stan majątku poszkodowanego, niezakłócony zdarzeniem ubezpieczeniowym, wyznacza bowiem rozmiar należnego odszkodowania – por. postanow. SN z dnia 12 stycznia 2006r. w sprawie o sygn. akt III CZP 76/05, opubl. LEX nr 175463, wyrok SN z dnia 20 października 1972r. w sprawie o sygn. akt II CR 425/72, opubl. OSNC 1973/6/111.

Jak już wskazano poszkodowanemu należy zwrócić „wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki” – por. wyrok SN z dnia 20 października 1972r. w sprawie o sygn. akt II CR 425/72, opubl. OSNC 1973, nr 6, poz. 111. W wypadku nieopłacalności naprawy uszkodzonego pojazdu, odpowiedzialny za wypadek obowiązany jest do zapłacenia odszkodowania według wartości pojazdu przed wypadkiem, pomniejszonej o jego wartość po wypadku – por. wyrok SN z dnia 20 kwietnia 1971r. w sprawie o sygn. akt II CR 475/70, opubl. OSPiKA 1971r., nr 12, poz. 231. Przyjmując jako zasadę, że poszkodowany może domagać się (kosztów) wyremontowania samochodu, że wtedy (tylko wtedy), gdyby remont samochodu okazał się dla poszkodowanego niemożliwy albo pociągał za sobą nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do formy odszkodowania, polegającego na zapłaceniu kwoty odpowiadającej „różnicy między wartością samochodu przed wypadkiem a ceną uzyskaną z likwidacji” – por. wyrok SN z dnia 1 września 1970r. w sprawie o sygn. akt II CR 371/70, opubl. OSNC 1971, nr 5, poz. 93.

Świadczenie zobowiązanego polegające na przywróceniu stanu poprzedniego lub zapłaceniu kwoty odpowiadającej wartości takiego przywrócenia (kosztów naprawy samochodu) nie powinno bowiem przekraczać kosztów celowych, ekonomicznie uzasadnionych. Gdy w konkretnych okolicznościach sprawy zostanie stwierdzony brak ekonomicznego uzasadnienia naprawienia szkody we wskazany sposób, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do innej formy odszkodowania. Polega ona na zapłaceniu kwoty wyrównującej uszczerbek majątkowy wyrażający się różnicą pomiędzy wartością samochodu przed i po uszkodzeniu. Typową sytuacją, w której tak trzeba będzie określić zakres obowiązku odszkodowawczego, jest taka, w której koszt naprawy samochodu wydatnie, znacznie, przekraczałby wartość samochodu przed wypadkiem. W takim wypadku przywrócenie stanu poprzedniego (wyłożenie kosztów takiego przywrócenia) pociągałoby za sobą dla poszkodowanego nadmierne koszty (art. 363 § 1 kc). Gdyby więc koszt naprawy samochodu był znacznie wyższy od wartości samochodu przed uszkodzeniem, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do kwoty odpowiadającej różnicy wartości samochodu sprzed i po wypadku. Takie ustalenie wysokości szkody („strat, które poszkodowany poniósł”) i sposobu jej naprawienia nie pozostaje w sprzeczności z zasadami określonymi w art. 361 § 2 i 363 § 1 kc, ani w art. 822 kc.

Poprzez szkodę całkowitą należy zatem rozumieć odszkodowanie ustalone w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna – por. wyrok SA w Łodzi z dnia 15 stycznia 2013r. w sprawie o sygn. akt I ACA 1112/12, opubl. L., wyrok SN z dnia 20 lutego 2002r. w sprawie o sygn. akt V CKN 903/00, opubl. OSNC OSNC 2003 nr 1, poz. 15.

Mając na względzie treść opinii biegłego sądowego ocenianej przez pryzmat okoliczności przedmiotowych odnoszących się do uszkodzonego w wyniku zdarzenia drogowego pojazdu w warunkach niniejszej sprawy mamy do czynienia z zaprezentowaną powyżej sytuacją wystąpienia szkody całkowitej.

Obowiązkiem pozwanego było w ramach postępowania przed Sądem przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie (art. 187 § 1 pkt 2 kpc) i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 kpc i art. 6 kc). Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału

dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 kpc., art. 3 kpc, art. 6 kc). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskałaby aktywnym działaniem (por. wyrok s.apel w B. z dnia 28 sierpnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 286/14, opubl. LEX nr 1511625).

Pozwany w ramach przedmiotowego postępowania nie wykazał żadnych okoliczności egzoneracyjnych czy ekskulpacyjnych, a także nie zaprezentował obiektywnych i weryfikowalnych dowodów odnoszących się do rozmiarów i wartości szkody.

Z podanych wyżej względów Sąd przy uwzględnieniu zasady pełnego odszkodowania zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 6.004,50zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości nie przekraczającej w stosunku rocznym odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 4.319,92zł od dnia 22 marca 2016r. do dnia zapłaty i od kwoty 1.684,58zł od dnia 26 lipca 2017r. do dnia zapłaty oraz oddalił powództwo w pozostałej części.

Sąd oddalił powództwo w pozostałej części, tj. co do żądania powoda dot. terminu wymagalności roszczenia odsetkowego dochodzonego w związku z podwyższeniem roszczenia w toku toczącego się już postępowania ustalając, iż ta należność uboczna przysługuje powodowi od daty jego zgłoszenia, a nie wcześniejszego terminu, przy czym w tym zakresie Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 8 lipca 1993r. w sprawie o sygn. akt III CZP 80/93, opubl. OSP 1994/3/50. W szczególności Sąd miał na względzie, iż powód formułując żądania pozwu i określając wysokość dochodzonego roszczenia był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika i opierał się w tym zakresie na dokumencie prywatnym stanowiącym opinię rzeczoznawcy mechaniki pojazdowej i wyceny pojazdów, który stanowił podstawę faktyczną stwierdzenia głównego roszczenia pozwu. Powyższe powoduje, iż tak ukształtowane żądanie określone w oparciu o wiedzę fachową osób trzecich poddane ocenie procesowej może ulec podwyższeniu, przy czym brak jest obiektywnych i bezpośrednich podstaw do uznania, iż w zakresie dokonanego podwyższenia odpowiedzialność odsetkowa pozwanego rozciąga się również na okres sprzed przekształcenia.

O roszczeniu ubocznym orzeczono w oparciu o treść art. 481 § 1 i 2 kc oraz o znowelizowaną na podstawie art. 2 pkt 1 lit. a i art. 2 pkt 2 lit. a i b ustawy z dnia 9 października 2015r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2015.1830) treść art. 481 § 1 i 2 - 2⁴ kc.

Odsetki, od sumy pieniężnej należą się wówczas gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia (art. 481 § 1 kc).

Odsetki, zgodnie z art. 481 kc, stanowią opartą na uproszczonych zasadach rekompensatę typowego uszczerbku majątkowego doznanego przez wierzyciela wskutek pozbawienia go możliwości czerpania korzyści z należnego mu świadczenia pieniężnego.

R. legis art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2016.2060 – j.t.) opiera się na uprawnieniu do wstrzymania wypłaty odszkodowania w sytuacjach wyjątkowych, gdy istnieją niejasności odnoszące się do samej odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości szkody. Ustanawiając krótki termin spełnienia świadczenia ustawodawca wskazał na konieczność szybkiej i efektywnej likwidacji szkody ubezpieczeniowej. Po otrzymaniu zawiadomienia o wypadku Ubezpieczyciel - jako profesjonalista korzystający z wyspecjalizowanej kadry i w razie potrzeby z pomocy rzeczoznawców (art. 355 § 2 kc) - obowiązany jest do ustalenia przesłanek swojej odpowiedzialności, czyli samodzielnego i aktywnego wyjaśnienia okoliczności wypadku oraz wysokości powstałej szkody – por. wyrok SN z dnia 16 grudnia 2011r. w sprawie o sygn akt V CSK 38/11, opubl. LEX nr 1129170, por. wyrok s.apel. w Poznaniu z dnia 27 czerwca 2013r. w sprawie o sygn. akt I ACa 494/13 LEX nr 1353802.

O kosztach procesu, w tym kosztach zastępstwa procesowego, obciążając nimi w całości pozwanego, orzeczono na podstawie art. 108 § 1 kpc w z art. 98 § 1 i 3 kpc i w zw. z § 2 pkt 4 i § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804 ze zm.) i art. 1 ust.

1 pkt 2 i art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (Dz. U. 2016.1827 – j.t. ze zm.) oraz w oparciu o treść art. 13 ust. 1 i art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych ((Dz. U. 2016.623 – j.t. ze zm.).